

Psychoterapeutka z organizace Na počátku: Bez uzdravení starých ran utvářejí ženy svůj další život velmi nešťastně

Organizace Na počátku pomáhá těhotným ženám a maminkám s dětmi v tíživé životní situaci. Její služby vyhledávají ženy a dívky s nejrůznějšími příběhy. Výjimkou nejsou ani ženy týrané nebo ty, které v dětství nepoznaly rodičovskou lásku. „Jen tak po těchto ženách plných bolesti vyžadovat, aby činily kroky k navrácení do běžného života ve společnosti, moc nefunguje,“ říká psychoterapeutka organizace Na počátku Marie Pacherová.

Když poslouchá příběhy klientek, přála by jim opravdu dlouhodobou terapii, aby se mohly uvolnit z pout minulosti. Psychoterapeutka Marie Pacherová zároveň ví, že čas spolupráce mezi ní a klientkami je někdy až nemilosrdně omezen. „Musíme se proto věnovat především naléhavým záležitostem každodenního života. Obvykle zůstáváme u zpracování krizových stavů a nedávných vztahových traumat, která ženám berou pevnou půdu pod nohama a zabraňují jim v úspěšném řešení sociální nouze,“ vysvětluje.

Klientky organizace Na počátku se často rozhodnou pro nějakou formu výchovného poradenství – zajímá je, jak rozvíjet své děti, aby je připravily na život. „Někdy ale na pole hlubinné terapie vstoupit musíme. Musíme se dotýkat zranění z dětství a nabízet léčivé možnosti. Bez uzdravení starých ran totiž ženy opakovaně utvářejí svůj život velmi nešťastně,“ vysvětluje Pacherová.

Jako příklad toho, jaké rány mohou další vývoj a rozhodování ženy ovlivňovat, uvádí následující příběh:

„Do prvních narozenin byla holčička u rodičů, kteří propadali stále hlouběji do závislosti na alkoholu. Možná už tam se naučila neplakat, necítit a raději nic nepotřebovat. Když jí dávali do kojeneckého ústavu, vnímala už svět jako nebezpečný, prázdný a chudý. Její opuštěnost byla tak bolestná, že se jí určitě naučila necítit. Ve čtyřech letech byla předána do pěstounské rodiny. Pěstounka si děti moc přála, ale vlastní mít nemohla. Manžel trpně souhlasil, ale postupně v něm narůstal stále větší hněv, že mu dítě vzalo jeho výsostné postavení.

Nespokojenost začal řešit alkoholem. Vztek si vyléval na ženu a holčičku. Ta si od něj nejvíc pamatuje věty: Neví! Opovaž se to někomu říct! Můžeš si za to sama! Hodně útoků se odehrávalo u jídla... a tak holčička přestala ve 14 letech jíst. Anorexie a jiné způsoby agresivity, kterou se dívka naučila obracet proti sobě, jí komplikují život už více než 20 let. Procházela partnerskými vztahy, v nichž se obviňovala za nesoulad, a snášela násilí, jen aby se jí podařilo udržet rodinu pro své děti. Zkoušela se léčit, ale v zátěžových situacích se opět vracela k vzorci: bolestné pocity – zvracení – úleva.

Přicházela o děti a žít se často stávalo méně přitažlivé než vize klidu po smrti. S dalším těhotenstvím přišla i síla odejít ze vztahu naplněného násilím. Teď hledá naději na nový začátek v Domově pro dětský život. Tolik si přeje obyčejný život: bydlet s dítětem, chodit do práce, zažít trochu radosti. Stojí před ní řada úkolů, a přitom ve svém okolí nemá žádnou podporu.“

Podle Pacherové se ženy v podobné situaci musí naučit opět cítit své potřeby a hledat, jak je naplnit, pečovat o sebe a chránit se, najít a udržet si vztahy a mít sílu na dospělé zodpovědné jednání. Taková cesta je na léta práce, ale pracovnice organizace Na počátku takové ženy doprovází jen pár měsíců. „Pak věříme na další vstřícné okolnosti přihrané životem, které jim pomohou. Myšlenka na to, jak jsme všichni zapjati v řetězci ‚dobrých náhod‘ mě naplňuje vděčností a respektem,“ říká Pacherová.

Článek je součástí projektu Neziskovky: Co děláme s penězi. Tento projekt vznikl za podpory Nadace ČEZ.